

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 93/2565

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการ โจทก์ นาง รฐ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 158, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 2, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 245, ป.วิ.อ. มาตรา 134, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 23, พ.ร.บ.โรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 31, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 4, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 6, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 47, พ.ร.บ.โรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 4, พ.ร.บ.โรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 68, พ.ร.บ.โรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 78, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244, ป.อ. มาตรา 3, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 41, พ.ร.บ.ศุลกากร (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2480 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 20

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำฟ้องโจทก์ได้บรรยายข้อเท็จจริงและรายละเอียดต่าง ๆ ดังที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) โดยได้กล่าวถึงการกระทำที่อ้างว่าจำเลยทั้งสามได้กระทำความผิด เวลาและสถานที่เกิดเหตุซึ่งสามารถเข้าใจได้ว่าสถานที่เกิดการนำหรือพาของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดเข้ามาในราชอาณาจักร หรือสถานที่ที่เกิดการเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ กับการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงคือที่ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ทั้งยังบรรยายถึงกระเป๋าดูแลของที่ใช้บรรจุของแดงของกลางอันเป็นการบรรยายถึงสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยแล้ว ส่วนการบรรยายรายละเอียดในเรื่องที่จำเลยทั้งสามกับพวกร่วมกันนำของแดงของกลางซึ่งเป็นของที่มีแหล่งกำเนิดในต่างประเทศ ยังไม่ได้เสียภาษี ยังมีได้ผ่านพิธีการศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในราชอาณาจักร และโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายให้นำเข้ามาในราชอาณาจักร อันเป็นการร่วมกันเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำของเข้าโดยเจตนาร่วมกันจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาล หรือโดยเจตนาร่วมกันหลีกเลี่ยงข้อห้าม หรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่นั่น เป็นการบรรยายข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏเพื่อให้ศาลวินิจฉัยและลงโทษจำเลยทั้งสามในความผิดฐานใดฐานหนึ่งหรือทั้งสองฐานตามที่พิจารณาได้ความ ถือได้ว่าเป็นฟ้องที่บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยทั้งสามได้กระทำความผิด ข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรเท่าที่จะทำให้จำเลยทั้งสามเข้าใจข้อหาได้ดี จึงเป็นฟ้องที่สมบูรณ์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) ดังนั้น ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยทั้งสามกับพวกร่วมกันนำของแดงซึ่งเป็นของต้องห้ามต้องจำกัดจากต่างประเทศและต้องขออนุญาตจากอธิบดีในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร โดยไม่ได้รับอนุญาตจากอธิบดี และเป็นของที่มีแหล่งกำเนิดในต่างประเทศ ยังไม่ได้เสียภาษี ยังมีได้ผ่านพิธีการศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในราชอาณาจักร และโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายให้นำเข้ามาในราชอาณาจักรอันเป็นการร่วมกันเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำของเข้าโดยเจตนาร่วมกันจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาล หรือโดยเจตนาร่วมกันหลีกเลี่ยงข้อห้าม หรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่นั่น และมีคำขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469

มาตรา 2, 27 ดังนี้ ในขณะที่กระทำความผิดการกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 แต่ต่อมาเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2560 ปรากฏว่ามี พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 9 ธันวาคม 2560 บัญญัติไว้ในมาตรา 3 ให้ยกเลิก พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 และให้ใช้ พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 แทน ซึ่งตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243 วรรคหนึ่งและมาตรา 244 วรรคหนึ่ง ยังคงบัญญัติให้ การกระทำตามฟ้องเป็นความผิด เพียงแต่แก้ไขบทกำหนดโทษเท่านั้น กรณีจึงมิใช่การยกเลิก การกระทำอันเป็นความผิดตามบทบัญญัติของกฎหมายเดิม การที่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามกฎหมายเดิมโดยมิได้อ้างกฎหมายใหม่ที่มีผลใช้บังคับ ภายหลังที่โจทก์ยื่นฟ้องแล้วมาด้วย จึงถือว่าเป็นการอ้างมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำ เช่นนี้เป็นความผิดแล้ว ฟ้องโจทก์ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 158 (6) และตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 245 บัญญัติว่า "ผู้ใดเป็นผู้ใช้หรือผู้สนับสนุน หรือสมคบกันในการกระทำความผิด ตามมาตรา 242 มาตรา 243 หรือมาตรา 244 ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการในการ กระทำความผิดนั้น" แสดงให้เห็นชัดเจนว่า พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มิได้ยกเลิกบทบัญญัติใน เรื่องตัวการร่วม ป.วิ.อ. มาตรา 134 บัญญัติบังคับให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา นั้น มีเจตนารมณ์เพียงเพื่อให้ผู้ต้องหาทราบว่าถูกสอบสวนในเรื่องใดและทราบว่าการกระทำ ของผู้ต้องหาเป็นความผิด โดยไม่ต้องแจ้งทุกข้อหา ทุกตัวบทกฎหมาย ทุกมาตราและทุกกระทง ความผิดเสมอไป ดังนั้น เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงจากบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาว่า ก่อนทำการ สอบสวนพนักงานสอบสวนได้แจ้งให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าว หาวว่าจำเลยทั้งสามกระทำความผิดแล้ว จากนั้นจึงได้แจ้งข้อหาแก่จำเลยแต่ละคนว่า "ร่วมกันนำหรือพา ของที่ยังไม่ได้เสียค่าภาษีอันถูกต้องหรือของต้องจำกัด ต้องห้ามเข้ามาในราชอาณาจักร อันเป็น ความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 นำเข้าสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า ชนิดที่รัฐมนตรี ประกาศกำหนดโดยไม่ได้รับอนุญาต นำเข้าซากของสัตว์ป่าชนิดที่ต้องมีใบอนุญาต หรือใบรับรอง ให้นำเข้าตามความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าสัตว์ป่าโดยไม่ได้รับอนุญาตตาม พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 23 วรรคหนึ่ง, 47 และนำเข้าสัตว์ป่าโดยไม่ ได้รับอนุญาตตาม พ.ร.บ.โรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 31 วรรคหนึ่ง, 68 จำเลยทั้งสามให้การ ปฏิเสธ ซึ่งข้อหาที่พนักงานสอบสวนแจ้งแก่จำเลยทั้งสามนั้นเป็นที่เข้าใจได้อยู่แล้วว่รวมถึงการ หลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรหรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงการเสีย ภาษีศุลกากรซึ่งก็เป็นความผิดที่บัญญัติอยู่ใน พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ด้วย กรณีจึง ถือได้ว่าพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหาความผิดฐานร่วมกันหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรหรือ เกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากร แก่จำเลยทั้งสามและมีการ สอบสวนในข้อหาดังกล่าวแล้ว โจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามในข้อหาความผิด ฐานร่วมกันหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรหรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงการเสีย ภาษีศุลกากร โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้งสามกับพวกร่วมกันนำพา นำเข้า นอแรดขาว 19 ชิ้น นอแรดดำ 2 ชิ้น รวม 21 ชิ้น น้ำหนัก 49.4 กิโลกรัม ราคารวม 49,400,000 บาท อันเป็นซากของสัตว์ป่าชนิด ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 23 วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 ประกาศกำหนดห้ามนำเข้าและ

ส่งออกตามประกาศกระทรวงและบัญชีแนบท้ายประกาศกระทรวง และเป็นซากสัตว์ตาม พ.ร.บ.โรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 ซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดจากต่างประเทศและต้องขออนุญาตจากอธิบดีในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร เข้ามาในราชอาณาจักร โดยไม่ได้รับอนุญาตจากอธิบดี เหตุเกิดที่ตำบลหนองปรือ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ และเมืองไนโรบี สาธารณรัฐเคนยา เกี่ยวพันกัน ขอให้ลงโทษตาม พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 4, 6, 23, 47 พ.ร.บ.โรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 4, 31, 68, 78 การกระทำของจำเลยทั้งสามกับพวกตามฟ้องจึงเป็นการกระทำความผิดที่มีโทษตามกฎหมายไทยและได้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรไทยด้วย เมื่อเป็นความผิดที่มีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรไทย ตามมาตรา 20 แห่ง ป.วิ.อ. บัญญัติให้อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนมอบหมายหน้าที่นั้นให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้ ในกรณีมอบหมายให้พนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทน อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนจะมอบหมายให้พนักงานอัยการคนใดสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนก็ได้ อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนจึงสามารถมอบหมายหน้าที่นั้นให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้ ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าอัยการสูงสุดมอบหมายให้ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีนี้ และให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรท่าอากาศยานสุวรรณภูมิร่วมกับพนักงานอัยการที่แต่งตั้งมาดำเนินการสอบสวนร่วมตามหนังสือเรื่องมอบหมายหน้าที่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบและมอบหมายให้พนักงานอัยการร่วมสอบสวนในคดีความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักร ดังนี้ พนักงานสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งครั้งนี้จึงมีอำนาจสอบสวนคดีนี้ โจทก์มีอำนาจฟ้อง นอแรดเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดตามความหมายของ พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 การกระทำของจำเลยที่ 1 กับพวกจึงเป็นการร่วมกันนำหรือพาของต้องห้ามต้องจำกัดเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 และแม้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะกระทำความผิด แต่เนื่องจาก พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ยังคงบัญญัติให้การกระทำตามฟ้องเป็นความผิดอยู่แต่มีระวางโทษปรับเบากว่า พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ดังนั้นในส่วนของระวางโทษจึงต้องบังคับตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 ตามมาตรา 224 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยทั้งสามมากกว่าตาม ป.อ. มาตรา 3 นอกจากนี้ พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 41 บัญญัติว่า "ถ้ามีความจำเป็นด้วยประการใด ๆ เกี่ยวด้วยการศุลกากรที่จะกำหนดเวลาเป็นแน่นอนว่าการนำของใด ๆ เข้ามา จะพึงถือว่าเป็นอันสำเร็จเมื่อไรไซ้ ท่านให้ถือว่าการนำของเข้ามาเป็นอันสำเร็จ แต่ขณะที่เรือซึ่งนำของเช่นนั้นได้เข้ามาในเขตท่าที่จะถ่ายของจากเรือ หรือท่าที่มีชื่อส่งของถึง" มาตรา 10 ทวิ บัญญัติว่า "ความรับผิดในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่นำเข้าเกิดขึ้นในเวลาที่น่าจะนำเข้าสำเร็จ" และตาม พ.ร.บ.ศุลกากร (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2480 มาตรา 3 (1) วรรคสอง บัญญัติว่า "เรือกำปั่น" หรือ "เรือ" ให้มีความหมายรวมถึงอากาศยาน ตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวเป็นเรื่องที่กฎหมายกำหนดให้ถือว่าเป็นความผิดสำเร็จแต่ขณะที่อากาศยานซึ่งนำของเช่นนั้นได้เข้ามาในเขตท่าที่จะถ่ายของจากอากาศยาน ดังนั้นการที่จำเลยที่ 1 ร่วมกับพวกลักลอบขนนอแรดของกลางซึ่งมีถิ่นกำเนิดในประเทศแถบแอฟริกา อันเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัด

และจะนำออกไปจากท่าอากาศยานจึงเป็นความผิดต่อเนื่องจากการที่พวกของจำเลยที่ 1 ลักลอบขนนอแรดของกลางอันเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดเข้ามาในราชอาณาจักรด้วยการแบ่งหน้าที่กันทำ สำหรับความผิดฐานเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรอันเกี่ยวแก่การนำเข้าโดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาลนั้น เมื่อของกลางดังกล่าวไม่ต้องเสียภาษีเนื่องจากเป็นของต้องห้าม การกระทำของจำเลยที่ 1 กับพวกจึงไม่เป็นความผิดฐานนี้ เมื่อปรากฏว่าการนำเข้านอแรดจะต้องได้รับอนุญาตตาม พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 23 และต้องได้รับใบอนุญาตตาม พ.ร.บ.โรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 31 เมื่อจำเลยที่ 1 กับพวกไม่ได้รับอนุญาต จำเลยที่ 1 กับบุคคลที่ลักลอบขนนอแรดของกลางซึ่งมีถิ่นกำเนิดในประเทศแถบแอฟริกาเข้ามาในราชอาณาจักรจึงมีความผิดฐานร่วมกันนำเข้านอแรดซึ่งเป็นซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมประกาศกำหนดโดยไม่ได้รับอนุญาต ตาม พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 23 วรรคหนึ่ง และนอแรดของกลางเป็นซากสัตว์ซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดจากต่างประเทศและต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร ตาม พ.ร.บ. โรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 เมื่อจำเลยที่ 1 กับพวกไม่ได้รับอนุญาต จำเลยที่ 1 กับพวกจึงมีความผิดตาม พ.ร.บ.โรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 ด้วย โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 2, 27 พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 4, 6, 23, 47 พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 4, 31, 68, 78 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91 ระเบียบของกลาง นับโทษของจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 3459/2559 ของศาลจังหวัดอุดรธานี จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 1 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 23 วรรคหนึ่ง, 47 พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 31 (ที่ถูก มาตรา 31 วรรคหนึ่ง), 68 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันนำหรือพาของต้องจำกัดเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้น หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร ซึ่งเป็นบทหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 4 ปี ระเบียบของกลาง ในส่วนที่โจทก์ขอให้นับโทษจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 3459/2559 ของศาลจังหวัดอุดรธานี เมื่อความปรากฏแก่ศาลว่าในคดีดังกล่าว ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 เป็นเวลา 2 ปี และปรับ 40,000 บาท โดยให้การลงโทษจำคุกไว้เป็นเวลา 3 ปี จึงไม่อาจนับโทษต่อได้ ให้ยกคำขอ และเมื่อศาลในคดีดังกล่าวมีคำพิพากษาให้รอการลงโทษภายหลังที่จำเลยที่ 1 กระทำความผิดในคดีนี้ จึงไม่อาจบวกโทษในคดีก่อนเข้ากับโทษในคดีนี้ได้ (ที่ถูก ไม่ต้องวินิจฉัยเรื่องบวกโทษ) จำเลยทั้งสามอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 แผนกคดีสิ่งแวดล้อมพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องในข้อหาความผิดฐานนำเข้าซึ่งซากของสัตว์ป่าโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 23 วรรคหนึ่ง, 47 และฐานนำเข้าซึ่งซากสัตว์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 31 วรรคหนึ่ง, 68 ให้ปรับบทลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 ฐานร่วมกันพยายามหลีกเลี่ยงข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27

ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะเกิดการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคหนึ่ง แต่
ระหว่างโทษให้บังคับตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 วรรคหนึ่ง ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 ส่วนกำหนดโทษที่ลงแก่จำเลยที่ 1 และที่ 2 คงให้เป็นไปตาม
คำพิพากษาศาลชั้นต้น และให้ปรับบทลงโทษจำเลยที่ 3 ฐานเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการ
พยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรอันเกี่ยวแก่การนำเข้าโดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของ
รัฐบาลที่จะต้องเสียสำหรับของนั้นตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 แต่
ระหว่างโทษให้บังคับตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243 วรรคหนึ่ง ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 ส่วนกำหนดโทษที่ลงแก่จำเลยที่ 3 ให้แก่เป็นจำคุก 2 ปี นอกจาก
ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกาในปัญหา
ข้อเท็จจริง จำเลยทั้งสามฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น
อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาแผนกคดีสิ่งแวดล้อมวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้
ตามคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 1 โดยที่ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาโต้แย้งให้เห็นเป็นอย่างอื่นว่า
นอแรดของกลางมี 21 นอ แบ่งเป็นนอแรดขาว 19 นอ นอแรดดำ 2 นอ นอแรดดำและนอแรดขาว
เป็นซากสัตว์ป่าก็บ่งชี้ในวงศ์แรดซึ่งเลี้ยงลูกด้วยน้ำนมที่ใกล้สูญพันธุ์ อันมีแหล่งกำเนิดในประเทศ
แถบแอฟริกา ผู้โดยสารที่เดินทางมาจากต่างประเทศเมื่อผ่านพิธีการคนเข้าเมืองแล้วก่อนที่จะออก
สู่ด่านนอกอาคารผู้โดยสารเพื่อไปจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ผู้โดยสารจะต้องเดินผ่านช่องทาง
ที่เรียกว่า ช่องเขียวและช่องแดง ช่องเขียวหมายความว่า ผู้โดยสารไม่มีของที่ต้องสำแดงเพื่อเสียค่า
ภาษีศุลกากรหรือไม่มีของต้องจำกัดหรือต้องห้ามนำเข้าราชอาณาจักรติดตัวมาด้วยและจะสามารถ
เดินผ่านช่องทางช่องทางนี้ได้เพราะไม่มีสิ่งของต้องสำแดง ส่วนช่องแดงหมายความว่า ผู้โดยสารมี
สิ่งของต้องสำแดงเพราะต้องเสียค่าภาษีศุลกากรหรือต้องขอใบอนุญาตการนำเข้าใน
ราชอาณาจักรเนื่องจากเป็นของต้องจำกัดหรือเป็นของต้องห้ามนำเข้ามาในราชอาณาจักร
เมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2560 จำเลยที่ 1 เดินทางกลับจากราชาอาณาจักรกัมพูชาด้วยสายการบินไทย
เที่ยวบินที่ TG 581 ถึงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิเมื่อเวลาประมาณ 11 นาฬิกา กระเป๋าสัมภาระของ
จำเลยที่ 1 จะถูกลำเลียงมาบนสายพานหมายเลข 15 แต่จำเลยที่ 1 ไม่ไปรับจนเป็นกระเป๋าตกค้าง
ขณะเดียวกันจำเลยที่ 2 เดินทางกลับจากราชาอาณาจักรกัมพูชาด้วยสายการบินเวียดนามเจ็ต
เที่ยวบินที่ VZ 971 ถึงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ เวลาประมาณ 11.10 นาฬิกา เมื่อจำเลยที่ 1
เดินทางมาถึงบริเวณสายพานลำเลียงกระเป๋าเพื่อรับกระเป๋า จำเลยที่ 1 เดินไปที่สายพาน
หมายเลข 9 กระเป๋าเดินทางล้อลากยี่ห้อ AMERICAN TOURIST ของกลางถูกห่อหุ้มด้วยพลาสติก
ใสทั้งใบคาดทับด้วยแถบสีเหลืองสองแถบ โดยที่กระเป๋ามีแถบแสดงข้อมูลการขนส่งกระเป๋าใบนี้
อยู่ด้วย ซึ่งเป็นของสายการบินเอธิโอเปียแอร์ไลน์ เที่ยวบินที่ ET 628 ปลายทางกรุงเทพมหานคร
โดยบนแถบแสดงข้อมูลการขนส่งกระเป๋าไม่ปรากฏรายละเอียดว่าผู้ใดเป็นเจ้าของ สำหรับ
สายพานหมายเลข 9 เป็นสายพานสำหรับสัมภาระของผู้โดยสารของสายการบินเคนยาแอร์เวย์
เที่ยวบินที่ KQ 886 ซึ่งมาถึงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิในวันที่ 10 มีนาคม 2560 เวลาประมาณ 13
นาฬิกา กระเป๋าของกลางส่งมากับเที่ยวบินที่ KQ 886 เมื่อกระเป๋าของกลางไหลมาตามสายพาน
หมายเลข 9 ในเวลา 13.20 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ซึ่งยืนรออยู่แล้วได้ตรงเข้าไปยกกระเป๋าของกลาง
ออกจากสายพานนำไปวางไว้บนรถเข็นที่เตรียมไว้ จากนั้นจำเลยที่ 1 ขึ้นรถไปหาจำเลยที่ 2 ตามที่
นัดกันไว้ที่บริเวณหน้าร้านค้าปลอดอากรใกล้สายพานหมายเลข 22 ซึ่งเป็นสายพานสำหรับ
สัมภาระของผู้โดยสารสายการบินเอธิโอเปียแอร์ไลน์ เที่ยวบินที่ ET 628 ขณะนั้นจำเลยที่ 3 ซึ่ง

เข้ามาในพื้นที่หวงห้ามนี้โดยใช้บัตรผ่านที่ร้อยตำรวจเอกไพศาลกับร้อยตำรวจเอกสิทธิพงษ์จัดหาให้ได้เข้ามารอรับจำเลยที่ 2 พร้อมกับเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรท่าอากาศยานสุวรรณภูมิทั้งสองคนดังกล่าวซึ่งมาอำนวยความสะดวกในการผ่านพิธีการศุลกากรตามคำขอของจำเลยที่ 3 จากนั้นบุคคลทั้งห้าพากันเดินออกจากพื้นที่ดังกล่าวเพื่อผ่านช่องเขียว ขณะที่บุคคลทั้งห้ากำลังเดินตามกันเพื่อผ่านช่องเขียว โดยมีร้อยตำรวจเอกสิทธิพงษ์เดินนำหน้าจำเลยที่ 3 เข้าไปในบริเวณช่องเขียวซึ่งมีเครื่องเอกซเรย์วางอยู่ มีจำเลยที่ 1 ขึ้นรถเข็นตามมาติด ๆ ตามด้วยจำเลยที่ 2 ที่เดินมากับร้อยตำรวจเอกไพศาล ขณะเดียวกันนั้นเองเจ้าหน้าที่ศุลกากรคนหนึ่งสังเกตเห็นความผิดปกติได้เดินออกจากห้องห้องหนึ่งซึ่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของช่องเขียวตรงเข้าหาจำเลยที่ 1 และแจ้งให้จำเลยที่ 1 นำกระเป๋าเข้ารับการตรวจโดยผ่านเครื่องเอกซเรย์ เจ้าหน้าที่ศุลกากรคนอื่น ๆ ได้ช่วยกันกับจำเลยที่ 2 ที่เดินตรงเข้ามาช่วยยกกระเป๋าของกลางขึ้นสายพานของเครื่องเอกซเรย์ ขณะนั้นจำเลยที่ 3 ยืนติดกับจำเลยที่ 2 ส่วนจำเลยที่ 1 ยังคงยืนเกาะรถเข็นไม่ได้เข้าไปช่วยยก เมื่อยกกระเป๋าของกลางขึ้นสายพานแล้วจำเลยที่ 2 ปลีกตัวออกมาพูดบางอย่างกับจำเลยที่ 1 แล้ว จำเลยที่ 1 และที่ 2 ชวนกันเดินแยกออกจากบริเวณนั้นไป โดยไม่รอผลการเอกซเรย์และพากันเดินออกนอกอาคารผู้โดยสาร เมื่อจำเลยที่ 3 หันกลับมาจึงพบว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่อยู่บริเวณนั้นแล้ว ขณะเดียวกันเมื่อเอกซเรย์กระเป๋าแล้วเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องพบว่าสิ่งของในกระเป๋าเป็นอินทรียัตถุ (หมายถึง เป็นสิ่งมีชีวิต) จึงเดินมาพูดกับจำเลยที่ 3 ที่ยังยืนอยู่ที่เครื่องเอกซเรย์ และต่อมากกระเป๋าของกลางถูกนำไปห้องสืบสวนและปราบปรามของเจ้าหน้าที่ศุลกากรที่อยู่ห่างออกไป โดยจำเลยที่ 3 เดินตามไปด้วย เมื่อเปิดกระเป๋าของกลางพบว่าภายในบรรจุธนบัตรขาว 19 นอ กับธนบัตรดำ 2 นอ น้ำหนักรวม 49.4 กิโลกรัม ราคาของรวมค่าภาษีแล้ว 49,400,000 บาท คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในประการแรกว่าคำฟ้องเคลือบคลุมหรือไม่ เห็นว่า ตามคำฟ้องโจทก์ได้บรรยายข้อเท็จจริงและรายละเอียดต่าง ๆ ดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) โดยได้กล่าวถึงการกระทำที่อ้างว่าจำเลยทั้งสามได้กระทำความผิด เวลาและสถานที่เกิดเหตุซึ่งสามารถเข้าใจได้ว่าสถานที่ที่เกิดการนำหรือพาของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดเข้ามาในราชอาณาจักร หรือสถานที่ที่เกิดการเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ กับการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงคือที่ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ทั้งยังบรรยายถึงกระเป๋าเดินทางที่ใช้บรรจุธนบัตรของกลางอันเป็นการบรรยายถึงสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยแล้ว ส่วนการบรรยายรายละเอียดในเรื่องที่จำเลยทั้งสามกับพวกร่วมกันนำธนบัตรของกลางซึ่งเป็นของที่มีแหล่งกำเนิดในต่างประเทศ ยังไม่ได้เสียภาษี ยังมีได้ผ่านพิธีการศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในราชอาณาจักร และโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายให้นำเข้ามาในราชอาณาจักร อันเป็นการร่วมกันเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำของเข้าโดยเจตนาร่วมกันจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาล หรือโดยเจตนาร่วมกันหลีกเลี่ยงข้อห้าม หรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้น เป็นการบรรยายข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏเพื่อให้ศาลวินิจฉัยและลงโทษจำเลยทั้งสามในความผิดฐานใดฐานหนึ่งหรือทั้งสองฐานตามที่พิจารณาได้ความ ถือได้ว่าเป็นฟ้องที่บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยทั้งสามได้กระทำความผิด ข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่เกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรเท่าที่จะทำให้จำเลยทั้งสามเข้าใจข้อหาได้ดี จึงเป็นฟ้องที่สมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ดังนั้น ฟ้องโจทก์ไม่

เคลือบคลุม ฎีกาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ข้อนี้น่าฟังไม่ขึ้น กรณีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ประการต่อไปว่า ความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ถูกยกเลิกไปแล้ว โดยพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 อันจะทำให้ฟ้องโจทก์ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (6) หรือไม่ เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทั้งสามกับพวกร่วมกันนำนอแรดซึ่งเป็นของต้องห้ามต้องจำกัดจากต่างประเทศและต้องขออนุญาตจากอธิบดีในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร โดยไม่ได้รับอนุญาตจากอธิบดี และเป็นของที่มีแหล่งกำเนิดในต่างประเทศ ยังไม่ได้เสียภาษี ยังมีได้ผ่านพิธีการศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในราชอาณาจักร และโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายให้นำเข้ามาในราชอาณาจักรอันเป็นการร่วมกันเกี่ยวข้อด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำเข้าโดยเจตนาร่วมกันจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาล หรือโดยเจตนาร่วมกันหลีกเลี่ยงข้อห้าม หรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่นั้น และมีคำขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 2, 27 ดังนี้ ในขณะที่กระทำความผิดการกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 แต่ต่อมาเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2560 ปรากฏว่ามีพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 9 ธันวาคม 2560 บัญญัติไว้ในมาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 และให้ใช้พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 แทน ซึ่งตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243 วรรคหนึ่ง และมาตรา 244 วรรคหนึ่ง ยังคงบัญญัติให้การกระทำตามฟ้องเป็นความผิด เพียงแต่แก้ไขบทกำหนดโทษเท่านั้น กรณีจึงมิใช่การยกเลิกการกระทำอันเป็นความผิดตามบทบัญญัติของกฎหมายเดิม การที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามกฎหมายเดิมโดยมิได้อ้างกฎหมายใหม่ที่มีผลใช้บังคับภายหลังที่โจทก์ยื่นฟ้องแล้วมาด้วย จึงถือว่าเป็นการอ้างมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดแล้ว ฟ้องโจทก์จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (6) ส่วนที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ฎีกาว่า พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 ยกเลิกบทบัญญัติในเรื่องการเป็นตัวการร่วมแล้ว การร่วมกันกระทำการตามฟ้องจึงไม่เป็นความผิดอีกต่อไปนั้น เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 245 บัญญัติว่า "ผู้ใดเป็นผู้ใช้หรือผู้สนับสนุน หรือสมคบกันในการกระทำความผิดตามมาตรา 242 มาตรา 243 หรือมาตรา 244 ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการในการกระทำความผิดนั้น" แสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มิได้ยกเลิกบทบัญญัติในเรื่องตัวการร่วมดังที่จำเลยทั้งสามยกขึ้นอ้าง ฎีกาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ข้อนี้น่าฟังไม่ขึ้น กรณีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสามประการต่อไปว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสามในข้อหาความผิดฐานร่วมกันในการหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หรือเกี่ยวข้อด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากรหรือไม่ เห็นว่า ที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 บัญญัติบังคับให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา นั้น ก็เพื่อให้ผู้ต้องหาทราบว่าจะถูกสอบสวนในเรื่องใดและทราบว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด โดยไม่จำต้องแจ้งทุกข้อหา ทุกตัวบทกฎหมาย ทุกมาตราและทุกกระทงความผิดเสมอไป ดังนั้น เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงจากบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาว่า ก่อนทำการสอบสวนพนักงานสอบสวนได้แจ้งให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ตามลำดับ ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าจำเลยทั้งสามกระทำผิดแล้ว จากนั้นจึงได้แจ้งข้อหาแก่จำเลยแต่ละคนว่า "ร่วมกันนำหรือพาของที่ยังไม่ได้เสียค่าภาษีอันถูกต้องหรือของต้องจำกัด ต้องห้ามเข้ามาใน

ราชอาณาจักร (อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27) นำเข้าสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า ชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยไม่ได้รับอนุญาต นำเข้าซากของสัตว์ป่าชนิดที่ต้องมีใบอนุญาต หรือใบรับรองให้นำเข้าตามความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าสัตว์ป่าโดยไม่ได้รับอนุญาต (อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 23 วรรคหนึ่ง, 47) และนำเข้าสัตว์ป่าโดยไม่ได้รับอนุญาต (อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 31 วรรคหนึ่ง, 68)" จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ซึ่งข้อหาที่พนักงานสอบสวนแจ้งแก่จำเลยทั้งสามนั้นเป็นที่เข้าใจได้อยู่แล้วว่ารวมถึงการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรหรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรซึ่งก็เป็นความผิดที่บัญญัติอยู่ในพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ด้วย กรณีจึงถือได้ว่าพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหาความผิดฐานร่วมกันหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรหรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรแก่จำเลยทั้งสามและมีการสอบสวนในข้อหาดังกล่าวแล้ว โจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามในข้อหาความผิดฐานร่วมกันหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรหรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากร ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสามฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสามประการต่อไปว่า คดีนี้ัยการสูงสุดเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบและมีอำนาจมอบอำนาจหน้าที่นี้ให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 20 หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้งสามกับพวกร่วมกันนำพา นำเข้า นอแรดขาว 19 ชิ้น (ที่ถูก นอ) นอแรดดำ 2 ชิ้น (ที่ถูก นอ) รวม 21 ชิ้น (ที่ถูก นอ) น้ำหนัก 49.4 กิโลกรัม ราคารวม 49,400,000 บาท อันเป็นซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 23 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 ประกาศกำหนดห้ามนำเข้าและส่งออกตามประกาศกระทรวงและบัญชีแนบท้ายประกาศกระทรวง และเป็นซากสัตว์ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 ซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดจากต่างประเทศและต้องขออนุญาตจากอธิบดีในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร เข้ามาในราชอาณาจักร โดยไม่ได้รับอนุญาตจากอธิบดี เหตุเกิดที่ตำบลหนองปรือ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ และเมืองไนโรบี สาธารณรัฐเคนยา เกี่ยวพันกัน ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 4, 6, 23, 47 พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 4, 31, 68, 78 การกระทำของจำเลยทั้งสามกับพวกตามฟ้องจึงเป็นการกระทำความผิดที่มีโทษตามกฎหมายไทยและได้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรไทยด้วย เมื่อเป็นความผิดที่มีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรไทย ตามมาตรา 20 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาบัญญัติให้อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนมอบหมายหน้าที่นั้นให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้ ในกรณีมอบหมายให้พนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทน อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนจะมอบหมายให้พนักงานอัยการคนใดสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนก็ได้ อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนจึงสามารถมอบหมายหน้าที่นั้นให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้ ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าอัยการสูงสุดมอบหมายให้ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีนี้ และให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ร่วมกับ

พนักงานอัยการที่แต่งตั้งมาดำเนินการสอบสวนร่วม ดังนี้ พนักงานสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งครั้งนี้จึงมีอำนาจสอบสวนคดีนี้ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ฎีกาของจำเลยทั้งสามข้อนี้ฟังไม่ขึ้น เมื่อวินิจฉัยมาดังกล่าวก็ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นปลีกย่อยซึ่งเกี่ยวข้องกับประเด็นที่ได้วินิจฉัยไปแล้วข้างต้นอีกเพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป สำหรับที่จำเลยทั้งสามฎีกาขอให้ยกฟ้องในความผิดฐานร่วมกันพยายามหลีกเลี่ยงข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 นั้น จะได้วินิจฉัยไปพร้อมกันกับฎีกาของโจทก์ที่ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามในความผิดฐานร่วมกันนำหรือพาของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้น ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ฐานร่วมกันนำเข้าซึ่งซากของสัตว์ป่าโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 23 วรรคหนึ่ง, 47 กับฐานร่วมกันนำเข้าซึ่งซากสัตว์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 31 วรรคหนึ่ง, 68 โดยมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์และจำเลยทั้งสามว่า จำเลยทั้งสามกับพวกกระทำความผิดฐานร่วมกันพยายามหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ฐานร่วมกันนำเข้าซึ่งซากของสัตว์ป่าโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 23 วรรคหนึ่ง, 47 กับฐานร่วมกันนำเข้าซึ่งซากสัตว์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 31 วรรคหนึ่ง, 68 หรือไม่ โจทก์มีนายณรงค์ฤทธิ์ หัวหน้าด่านตรวจสัตว์ป่า ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ มีหน้าที่ตรวจสอบใบอนุญาตนำเข้าส่งออกสัตว์ป่าและปราบปรามการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 เป็นพยานเบิกความว่า ผลการตรวจนอแรดของกลางปรากฏว่าเป็นนอแรดที่มีถิ่นกำเนิดในประเทศแถบแอฟริกาและนอแรดชนิดดังกล่าวอยู่ท้ายประกาศของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่องกำหนดชนิดสัตว์ป่าและซากของสัตว์ป่าที่ห้ามนำเข้าหรือส่งออก ตามประกาศลงวันที่ 27 มิถุนายน 2556 เป็นแรดที่อยู่ในบัญชีที่ 1 ลำดับที่ 256 และอาจอยู่ในบัญชีที่ 2 ลำดับที่ 260 ที่ระบุว่าเป็นแรดขาวถิ่นใต้ซึ่งมีจำนวนมาก สามารถค้าขายได้แต่ต้องมีใบอนุญาต โดยจะต้องมีใบอนุญาตส่งออกจากประเทศต้นทาง และใบอนุญาตนำเข้าจากประเทศปลายทาง สำหรับประเทศไทยจะไม่อนุญาตให้นำเข้านอแรด ยกเว้นสวนสัตว์ ดังนั้น นอแรดของกลางจึงมีถิ่นกำเนิดในประเทศแถบแอฟริกาและเป็นของต้องห้ามมิให้นำเข้าประเทศไทย ประกอบกับได้ความจากนายวิวัฒน์ พนักงานของสายการบินเคนยาแอร์เวย์ ตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายการโดยสารมีหน้าที่อำนวยความสะดวกแก่ผู้โดยสารทั้งก่อนและหลังลงเครื่องบินว่า กระเป๋าที่บรรจุนอแรดของกลางมากับตู้คอนเทนเนอร์ของสายการบินเคนยาแอร์เวย์และถูกทำลายขึ้นสายพานหมายเลข 9 ดังนั้น การที่นอแรดของกลางถูกตรวจพบในพื้นที่หวงห้ามสำหรับผู้โดยสารเครื่องบินที่เดินทางมาจากต่างประเทศ แสดงให้เห็นว่านอแรดของกลางต้องมีบุคคลขนมาทางเครื่องบินด้วยสายการบินเคนยาแอร์เวย์เข้าสู่ประเทศไทย เมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2560 เวลาประมาณ 13.30 นาฬิกา ได้ความจากนายเจอด หัวหน้างานวางแผนและประสานงานศูนย์ปฏิบัติการพิเศษ บริษัทท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) มีหน้าที่ตรวจสอบเหตุการณ์ที่ไม่ปกติในท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ พยานโจทก์ว่า เมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2560 พยานได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาให้ตรวจสอบเหตุการณ์ที่เจ้าหน้าที่ศุลกากรตรวจยึดกระเป๋าที่บรรจุนอแรดของกลาง พยานประสานกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยให้ตรวจสอบกล้องวงจรปิดในพื้นที่เกิดเหตุทั้งหมด พบว่ากระเป๋าที่บรรจุนอแรดของกลางรับมาจากสายพานหมายเลข 9 ของ

สายการบินเคนยาแอร์เวย์ เที่ยวบินที่ KQ 886 โดยบรรจุม้าในตู้คอนเทนเนอร์ตู้ที่ 1 เป็นกระเป๋าคู่ใบที่ 9 จำเลยที่ 1 นั่งรออยู่ตรงเสาใกล้กับสายพานหมายเลข 9 เดินไปหยิบกระเป๋าคู่ที่บรรจุนอแรดของกลาง จากนั้นพยานประสานกับสายการบินและเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองพบว่าจำเลยที่ 1 เดินทางไปกรุงพนมเปญ ราชอาณาจักรกัมพูชา เที่ยวบินที่ TG 584 เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2560 เวลาประมาณ 13 นาฬิกา และรุ่งขึ้นเดินทางกลับประเทศไทยด้วยเที่ยวบิน TG 581 ในวันเกิดเหตุ เวลาประมาณ 11 นาฬิกา ซึ่งจำเลยที่ 1 ต้องไปรับกระเป๋าคู่เดินทางของจำเลยที่ 1 ที่สายพานหมายเลข 15 แต่จำเลยที่ 1 ไปนั่งรอบริเวณสายพานหมายเลข 9 และไม่ได้ไปรับกระเป๋าคู่เดินทางของจำเลยที่ 1 จนถูกพบว่าเป็นกระเป๋าคู่เดินทางสูญหายโดยสายการบินไทยและเก็บไว้ที่หลังสายพานหมายเลข 7 กระเป๋าคู่ดังกล่าวมีแท็กติดกระเป๋าระบุรายละเอียดเป็นของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 1 ก็เบิกความรับว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้ยกกระเป๋าคู่ของกลางออกจากสายพานหมายเลข 9 ในวันเกิดเหตุ แต่ต่อสู้ว่าเพื่อนจำเลยที่ 1 ชื่อนกโทรศัพท์ทางแอปพลิเคชันไลน์แจ้งจำเลยที่ 1 ว่าจะให้เพื่อนไปพบที่สายพานหมายเลข 5 ต่อมาเมื่อมีชายมาแนะนำตัวว่าเป็นเพื่อนของนกจะพาไปเอากระเป๋าคู่ที่ตกค้าง จำเลยที่ 1 ถามชายคนดังกล่าวว่า กระเป๋าคู่ตกค้างที่ศูนย์ลอสมอนด์ฟาวด์หรือ ชายคนดังกล่าวให้จำเลยที่ 1 ไปนั่งรอที่สายพานหมายเลข 9 และแจ้งว่ากระเป๋าคู่จะมีเทพาคด ต่อมาจำเลยที่ 1 ได้ยินเสียงกระเป๋ามาตามสายพาน จำเลยที่ 1 จึงหยิบกระเป๋าคู่ของกลางขึ้นรถเข็น ในทำนองว่าจำเลยที่ 1 ไม่ทราบว่ายานพาหนะในกระเป๋าคู่ของกลางเป็นของผิดกฎหมาย ที่ต้องขนกระเป๋าคู่ของกลางไปเป็นเพราะเพื่อนชื่อนกขอความช่วยเหลือนั้น ก็เป็นการผิดกติกาวิสัยเพราะจำเลยที่ 1 ไม่สนใจที่จะนำกระเป๋าคู่เดินทางของตนที่ติดตัวมาและปล่อยทิ้งไว้ที่สายพานหมายเลข 15 พฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 ที่เดินทางออกจากประเทศไทยก่อนวันเกิดเหตุ 1 วัน รุ่งขึ้นวันเกิดเหตุก็เดินทางกลับถึงประเทศไทยในเวลาใกล้เคียงกับที่สายการบินเคนยาแอร์เวย์มาถึงประเทศไทย เพื่อที่จำเลยที่ 1 จะได้มีโอกาสอยู่ในพื้นที่หวงห้ามสำหรับผู้โดยสารขาเข้าระหว่างประเทศ การที่จำเลยที่ 1 ยกกระเป๋าคู่เดินทางที่บรรจุนอแรดของกลางออกจากสายพานแล้วเข็นออกมาเพื่อผ่านช่องทางที่ไม่มีของต้องห้ามเพื่อนำของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดผ่านด่านตรวจศุลกากร เมื่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรพบพิรุธจึงขอเอกซเรย์กระเป๋าคู่ของกลางแต่จำเลยที่ 1 ไม่รอให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรตรวจสอบกระเป๋าคู่ของกลางเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ จำเลยที่ 1 กลับเดินหลบออกไปจากอาคารผู้โดยสารอย่างเร่งรีบ บ่งชี้ว่าจำเลยที่ 1 ต้องรู้ว่าสิ่งของที่บรรจุภายในกระเป๋าคู่ของกลางเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดด้วยการแบ่งหน้าที่กันทำกับบุคคลที่ลักลอบขนนอแรดของกลางซึ่งมีถิ่นกำเนิดในประเทศแอฟริกา เมื่อนอแรดของกลางเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดตามความหมายของพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 การกระทำของจำเลยที่ 1 กับพวกจึงเป็นการร่วมกันนำหรือพาของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่นงั้นตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 และแม้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะกระทำความผิด แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดยังคงบัญญัติให้การกระทำตามฟ้องเป็นความผิดอยู่ แต่มีระวางโทษปรับเบากว่าพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ดังนั้นในส่วนของระวางโทษต้องบังคับตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยทั้งสามมากกว่าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 นอกจากนี้พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 41 บัญญัติว่า "ถ้ามีความจำเป็นด้วยประการใด ๆ

เกี่ยวกับการศุลกากรที่จะกำหนดเวลาเป็นแน่นอนว่าการนำของใด ๆ เข้ามา จะพึงถือเป็นอันสำเร็จเมื่อไรไซ้ ท่านให้ถือว่าการนำของเข้ามาเป็นอันสำเร็จแต่ขณะที่เรือซึ่งนำของเช่นนั้นได้เข้ามาในเขตท่าที่จะถ่ายของจากเรือ หรือท่าที่มีข้อส่งของถึง" มาตรา 10 ทวิ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่นำเข้าเกิดขึ้นในเวลาที่น่าของเข้าสำเร็จ" และตามพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2480 มาตรา 3 (1) วรรคสอง บัญญัติว่า "เรือกำปั่น" หรือ "เรือ" ให้มีความหมายรวมถึงอากาศยาน ตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวเป็นเรื่องที่กฎหมายกำหนดให้ถือว่าเป็นความผิดสำเร็จแต่ขณะที่อากาศยานซึ่งนำของเช่นนั้นได้เข้ามาในเขตท่าที่จะถ่ายของจากอากาศยาน ดังนั้นการที่จำเลยที่ 1 ร่วมกับพวกลักลอบขนนอแรดของกลางซึ่งมีถิ่นกำเนิดในประเทศแถบแอฟริกา อันเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดและจะนำออกไปจากท่าอากาศยานจึงเป็นความผิดต่อเนื่องจากการที่พวกของจำเลยที่ 1 ลักลอบขนนอแรดของกลาง อันเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดเข้ามาในราชอาณาจักรด้วยการแบ่งหน้าที่กันทำ สำหรับความผิดฐานเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรอันเกี่ยวแก่การนำของเข้าโดยเจตนาร่วมกันจะฉ้อค่าภาษีของภูมิต่ำนั้น ได้ความจากนายธนิต ผู้อำนวยการส่วนควบคุมทางศุลกากรพยานโจทก์ว่า ตามหนังสือแจ้งเรื่องการประเมินภาษีศุลกากรเป็นการประเมินตามพิกัดศุลกากรซึ่งใช้ระบบฮาโมไนซ์และระบุพิกัดว่า อยู่ในอัตราอากร 0 เปอร์เซนต์ พิกัดที่ 0507.90.90 ซึ่งหมายความว่าของกลางดังกล่าวไม่ต้องเสียภาษีเนื่องจากเป็นของต้องห้าม การกระทำของจำเลยที่ 1 กับพวกจึงไม่เป็นความผิดฐานนี้ และเมื่อปรากฏว่าการนำเข้านอแรดจะต้องได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 23 และต้องได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 31 เมื่อจำเลยที่ 1 กับพวกไม่ได้รับอนุญาต จำเลยที่ 1 กับบุคคลที่ลักลอบขนนอแรดของกลางซึ่งมีถิ่นกำเนิดในประเทศแถบแอฟริกาเข้ามาในราชอาณาจักรจึงมีความผิดฐานร่วมกันนำเข้านอแรดซึ่งเป็นซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมประกาศกำหนดโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 23 วรรคหนึ่ง และนอแรดของกลางเป็นซากสัตว์ซึ่งเป็นของต้องห้ามต้องจำกัดจากต่างประเทศและต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 เมื่อจำเลยที่ 1 กับพวกไม่ได้รับอนุญาต จำเลยที่ 1 กับพวกจึงมีความผิดตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 ด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น ส่วนจำเลยที่ 2 นั้นพยานโจทก์ปากนายวิวัฒน์ซึ่งเป็นพนักงานของสายการบินเคนยาแอร์เวย์ ตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายการโดยสารเบิกความว่า กระเป๋าบรรจุนอแรดของกลางมากับตู้คอนเทนเนอร์ของสายการบินเคนยาแอร์เวย์และถูกลำเลียงขึ้นสายพานหมายเลข 9 และมีนายเจอดเป็นพยานเบิกความว่า พยานประสานงานกับสายการบินและเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง พบว่าจำเลยที่ 2 เดินทางไปกรุงโฮจิมินห์ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามในวันเกิดเหตุเวลา 5 นาฬิกา โดยสายการบินไลอ้อนแอร์ ที่ท่าอากาศยานดอนเมือง แล้วเดินทางกลับประเทศไทยในวันนั้นด้วยเที่ยวบินเวียดนาม VZ 971 ถึงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิเวลา 11.10 นาฬิกา จำเลยที่ 2 เดินทางด่านตรวจคนเข้าเมืองแบบใช้เครื่องสแกนนิ้วช่องอัตโนมัติ แล้วไปรอที่สายพานหมายเลข 19 ต่อมาจำเลยที่ 2 ไปเข้าห้องน้ำบริเวณหลังสายพานหมายเลข 19 จากนั้นประมาณ 3 นาที จำเลยที่ 2 เดินออกมาพร้อมกระเป๋าลากใบเล็ก 1 ใบ มีร้อยตำรวจเอกไพศาลเป็นพยานเบิกความว่า พยานเป็นพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ พยานรู้จัก

จำเลยที่ 3 เพราะเคยทำคดีและส่งสำนวนต่อจำเลยที่ 3 วันเกิดเหตุ เวลาประมาณ 13 นาฬิกา พยานได้รับการประสานงานจากจำเลยที่ 3 ขอให้ไปอำนวยความสะดวกในการรับเพื่อนสาวของ จำเลยที่ 3 ที่เดินทางกลับจากประเทศสิงคโปร์ ถึงเวลาประมาณ 14 นาฬิกา ขอให้พยานและ ร้อยตำรวจเอกสิทธิพงษ์พาจำเลยที่ 3 เข้าไปบริเวณจุดรับผู้โดยสารขาเข้า พยานนำจำเลยที่ 3 เข้าไปทางช่องทางสำหรับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานโดยจะต้องมีบัตรอนุญาตจากส่วนกลางที่ ทำอากาศยานสุวรรณภูมิมอบให้สถานีตำรวจภูธรท่าอากาศยานสุวรรณภูมิซึ่งจะต้องมีการลงชื่อ และแลกบัตรเข้าไป เมื่อได้รับบัตรแล้วก็สามารถสแกนเข้าไปในบริเวณจุดรับผู้โดยสารขาเข้าได้ พยานและร้อยตำรวจเอกสิทธิพงษ์แต่งกายเครื่องแบบตำรวจพาจำเลยที่ 3 ไปที่บริเวณสายพาน หมายเลข 22 สักครู่หนึ่งจำเลยที่ 1 ขึ้นรถขึ้นมาที่บริเวณสายพานหมายเลข 22 มีจำเลยที่ 2 ยืนอยู่ใกล้ ๆ กับจำเลยที่ 1 พยานทักทายจำเลยที่ 2 เพราะเคยพบและเคยมารับจำเลยที่ 2 ที่สนามบิน 2 ครั้ง จำเลยที่ 2 เป็นเพื่อนสาวของจำเลยที่ 3 จากนั้นทั้งหมดก็พากันเดินออกมาโดยมี จำเลยที่ 1 เดินนำหน้า จำเลยที่ 2 และที่ 3 เดินตาม ร้อยตำรวจเอกสิทธิพงษ์เดินใกล้กับจำเลยที่ 3 ส่วนพยานอยู่ด้านหลัง แล้วทั้งหมดพากันไปที่ร้านคิงเพาเวอร์ จากนั้นพากันเดินไปทางช่องสี่เหลี่ยม C มีจำเลยที่ 1 ขึ้นรถที่มีกระเป๋าของกลางนำหน้า จำเลยที่ 2 เดินตาม ร้อยตำรวจเอกสิทธิพงษ์กับ จำเลยที่ 3 เดินมาใกล้ ๆ เจ้าหน้าที่ศุลกากรเกิดความสงสัยจึงตั้งกระเป๋าของกลางที่จำเลยที่ 1 ขึ้น มาไปตรวจโดยนำเข้าเครื่องเอกซเรย์ จากการเอกซเรย์เจ้าหน้าที่ศุลกากรเชื่อว่าน่าจะมีสิ่งของ ผิดกฎหมายเพราะมีลักษณะเป็นเขาสัตว์ชุกซ่อนในกระเป๋าของกลาง เจ้าหน้าที่ศุลกากรสอบถาม ว่ากระเป๋าเป็นของผู้ใด ร้อยตำรวจเอกสิทธิพงษ์แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรว่าจำเลยที่ 3 เป็น พนักงานอัยการ ร้อยตำรวจเอกสิทธิพงษ์และพยานมาอำนวยความสะดวกให้ ระหว่างนั้นไม่เห็น จำเลยที่ 1 และที่ 2 แล้ว และใจทักมีร้อยตำรวจเอกสิทธิพงษ์เป็นพยานเบิกความว่า พยาน ดำรงตำแหน่งรองสารวัตรสอบสวน สถานีตำรวจภูธรท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ พยานเห็นจำเลยที่ 2 ประมาณ 3 ครั้ง และทราบจากจำเลยที่ 3 ว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนรักของจำเลยที่ 3 พยานเคยพบ จำเลยที่ 3 ก่อนที่จะมารับราชการที่จังหวัดสมุทรปราการโดยขณะนั้นพยานรับราชการที่จังหวัด อ่างทอง พี่ชายของพยานเคยถูกดำเนินคดีในความผิดฐานลักลอบนำนอแรดและซากสัตว์ป่าเข้ามา ในราชอาณาจักรที่ศาลจังหวัดสมุทรปราการ วันเกิดเหตุ เวลาประมาณ 10 นาฬิกา ขณะนั้นพยาน ปฏิบัติหน้าที่ร้อยเวรสอบสวน พยานได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ 3 ว่าจะมารับคนที่เดินทาง มาจากประเทศสิงคโปร์ และจำเลยที่ 3 ได้แจ้งต่อร้อยตำรวจเอกไพศาลด้วย โดยจำเลยที่ 3 แจ้งให้ พยานและร้อยตำรวจเอกไพศาลพาจำเลยที่ 3 ไปรับคนที่สายพานรับกระเป๋าเดินทาง โดย ก่อนหน้านั้นพยานเคยอำนวยความสะดวกแก่จำเลยที่ 3 ในลักษณะเดียวกันนี้ 3 ครั้ง เวลาประมาณ 13 นาฬิกา จำเลยที่ 3 ไปที่สถานีตำรวจภูธรท่าอากาศยานสุวรรณภูมิเพื่อมารับบัตรอนุญาตเข้า พื้นที่หวงห้ามในท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ซึ่งเป็นบัตรที่ทำอากาศยานสุวรรณภูมิมอบให้สถานี ตำรวจภูธรท่าอากาศยานสุวรรณภูมิสำหรับอำนวยความสะดวกผู้บังคับบัญชาระดับสูงในการขอ เข้าพื้นที่หวงห้าม ต่อมาเวลา 13.30 นาฬิกา จำเลยที่ 3 พาพยานไปดื่มกาแฟที่ร้านสตาร์บัคส์ ระหว่างนั้นพยานได้ยินเสียงโทรศัพท์ จำเลยที่ 3 แจ้งพยานว่าจำเลยที่ 2 มาถึงแล้ว พยานจึงพา จำเลยที่ 3 ไปที่ช่องอนุญาตสำหรับผู้ติดบัตรอนุญาตเข้าพื้นที่หวงห้าม ชั้น 2 ประตู 4 ก่อนเข้า ประตูเจ้าหน้าที่ขอตรวจบัตรประจำตัวจำเลยที่ 3 และลงบันทึกในสมุดคุมของเจ้าหน้าที่การ ทำอากาศยานสุวรรณภูมิ พยานเดินนำหน้าจำเลยที่ 3 และร้อยตำรวจเอกไพศาลไปที่สายพาน หมายเลข 21 และ 22 พยานเห็นจำเลยที่ 3 ทักและพูดคุยกับจำเลยที่ 2 บริเวณหน้าร้านคิง

เพาเวอร์ พยานเห็นจำเลยที่ 1 ยืนอยู่ด้านหลังรถเข็นที่มีกระเป๋าของกลางวางอยู่ หลังจากจำเลยที่ 2 ซ้อสุราแล้ว พยานเดินนำหน้าจำเลยทั้งสาม ส่วนร้อยละตำรวจเอกไพศาลเดินรั้งท้ายไปที่ช่องด่านตรวจทางออกสี่แยก C เมื่อถึงจุดตรวจพยานแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรว่า ขออำนวยความสะดวกให้ท่านอัยการ แต่ขณะเดินออกจากช่องตรวจเจ้าหน้าที่ศุลกากรเรียกจำเลยที่ 1 ขอตรวจกระเป๋าของกลาง เจ้าหน้าที่ศุลกากรยกกระเป๋าของกลางเข้าเครื่องเอกซเรย์ และเจ้าหน้าที่ศุลกากรนำภาพเอกซเรย์ที่ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ถ่ายให้พยานดูเนื่องจากสงสัยว่าในกระเป๋าของกลางมีนอแรดบรรจุอยู่ และขอนำกระเป๋าของกลางไปตรวจสอบ ขณะนั้นพยานไม่เห็นจำเลยที่ 1 และที่ 2 แล้ว กับมีนายอาณาจักรและนายยุทธภูมิ นักวิชาการศุลกากรชำนาญการ ประจำอยู่ที่สำนักงานศุลกากรตรวจของผู้โดยสารท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ เป็นพยานเบิกความทำนองเดียวกันว่า วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 13.50 นาฬิกา ขณะพยานทั้งสองประจำอยู่ที่จุดตรวจช่องเขียว (ทางผ่านที่ไม่มีของต้องเสียภาษีหรือของต้องห้าม) พร้อมเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ประมาณ 10 คน มีคนเดินเข้ามาทางช่องเขียวประมาณ 5 คน มีเจ้าพนักงานตำรวจ 2 คน แต่งกายในเครื่องแบบเดินเข้ามาแจ้งว่าพาพนักงานอัยการมารับเพื่อนเดินทางมาจากประเทศสิงคโปร์นำไวน์เข้ามาเล็กน้อย เจ้าพนักงานตำรวจดังกล่าวทำท่าผายมือไปทางจำเลยที่ 3 และมีจำเลยที่ 1 กับที่ 2 รวมกลุ่มมาด้วย โดยจำเลยที่ 3 มีกระเป๋าเดินทางขนาดเล็ก 1 ใบ จำเลยที่ 1 มีกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ 1 ใบ ส่วนจำเลยที่ 2 ไม่มีสัมภาระ นายอาณาจักรสังเกตตั้งแต่กลุ่มจำเลยทั้งสามเดินออกมาพบว่า ขณะจำเลยที่ 1 กำลังจะเดินผ่านช่องสี่แยก จำเลยที่ 1 เดินในลักษณะตีวงโค้งออกมาทางด้านนอกอย่างมีลักษณะผิดปกติจึงสั่งให้นายยุทธภูมินำกระเป๋าของกลางขึ้นเครื่องเอกซเรย์ แต่จำเลยที่ 2 บอกแก่นายยุทธภูมิว่า กระเป๋าใบนี้ไม่ต้องเอกซเรย์โอเคนะคะ พร้อมกับเอาเข้าและมีกอดกระเป๋าของกลางไว้ นายอาณาจักรแจ้งให้จำเลยที่ 2 ถอยออกไปเพื่อจะช่วยนายยุทธภูมินำกระเป๋าของกลางขึ้นเอกซเรย์ เมื่อเอกซเรย์แล้วปรากฏภาพที่ทำให้เชื่อว่าไม่น่าจะใช้ไวน์ตามที่ได้รับแจ้ง จึงสั่งให้เปิดกระเป๋าของกลางเพื่อตรวจสอบ และเชิญจำเลยที่ 3 กับเจ้าพนักงานตำรวจที่มาด้วยกันอีก 2 คน ไปห้องทำการฝ่ายบริการผู้โดยสาร ส่วนจำเลยที่ 1 และที่ 2 เดินออกไปจากบริเวณดังกล่าว นอกจากนี้โจทก์มีพยานตำรวจโททวีรัตน์ พนักงานสอบสวนเป็นพยานเบิกความว่า พยานรวบรวมพยานหลักฐานและขอให้ศาลออกหมายจับจำเลยที่ 1 และที่ 2 เพราะเชื่อว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันกระทำความผิด ต่อมาจำเลยที่ 1 เข้ามอบตัวที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 1 พยานรับตัวจำเลยที่ 1 และจัดทำบันทึกการเข้ามอบตัว แจ้งข้อกล่าวหาและสอบปากคำจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธตามบันทึกคำให้การของจำเลยที่ 1 ในชั้นสอบสวน และเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2560 จำเลยที่ 2 เข้ามอบตัวที่สถานีตำรวจภูธรท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ พยานแจ้งข้อกล่าวหาเช่นเดียวกับจำเลยที่ 1 และสอบปากคำจำเลยที่ 2 ไว้ตามบันทึกคำให้การของจำเลยที่ 2 ในชั้นสอบสวน เห็นว่า พยานโจทก์ปากนายวิวัฒน์ นายเจอด นายอาณาจักร นายยุทธภูมิและพนักงานสอบสวน ล้วนแต่ไม่เคยรู้จักหรือมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ 2 มาก่อน และต่างก็เบิกความในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามหน้าที่ของตนจึงไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่าจะเสริมแต่งเรื่องขึ้นเพื่อปรักปรำจำเลยที่ 2 ส่วนพยานโจทก์ปากร้อยละตำรวจเอกไพศาลและร้อยละตำรวจเอกสิทธิพงษ์ แม้รู้จักกับจำเลยที่ 2 มาก่อนก็ไม่ปรากฏว่ามีสาเหตุโกรธเคืองกัน จึงไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่าจะเบิกความปรักปรำจำเลยที่ 2 ทั้งคำเบิกความของพยานโจทก์ดังกล่าวยังสอดคล้องต้องกัน เชื่อว่านายวิวัฒน์ นายเจอด นายอาณาจักร นายยุทธภูมิ พนักงานตำรวจโททวีรัตน์ ร้อยตำรวจเอกไพศาลและร้อยละตำรวจเอกสิทธิพงษ์ต่างเบิกความไปตามความสัตย์จริง และ

เมื่อพิจารณาคำให้การของจำเลยที่ 1 ในชั้นสอบสวน ซึ่งจำเลยที่ 1 ให้การต่อพันตำรวจโท กวีรัตน์ ต่อหน้านายสมคิด ทนายความที่จำเลยที่ 1 ให้เข้าร่วมรับฟังการสอบสวนด้วย จำเลยที่ 1 ให้การว่า จำเลยที่ 1 เดินทางจากกรุงเทพมหานครไปอยู่บ้านที่อำเภอสุพรรณภูมิเวลา 12.30 นาฬิกา ขณะจำเลยที่ 1 เดินทางกระเป๋าดูแลของจำเลยที่ 1 เนื่องจากจำเลยที่ 1 ไม่ได้ไปรับที่สายพานใด จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ผ่านแอปพลิเคชันไลน์สอบถามว่าจำเลยที่ 1 อยู่ที่ไหน ขึ้นเครื่องหรือยัง จำเลยที่ 1 แจ้งว่าอยู่ที่สนามบินสุพรรณภูมิแล้ว จำเลยที่ 2 บอกว่าจำเลยที่ 2 ก็อยู่ที่สนามบินสุพรรณภูมิและให้จำเลยที่ 1 ไปรอที่บริเวณร้านค้าดีฟรี่ (ร้านขายสินค้าปลอดภาษี) ใกล้ทางออก จากนั้นประมาณ 10 นาที จำเลยที่ 2 เดินทางกระเป๋าดูแลแบบมีล้อเลื่อนขนาดเล็กไปตรงบริเวณที่จำเลยที่ 1 ยืนรออยู่ จำเลยที่ 2 บอกว่ากระเป๋าดูแลของจำเลยที่ 2 ขึ้นมาที่สายพานหมายเลข 9 และขอยืมบอร์ดตั้งพาสนพร้อมหนังสือเดินทางของจำเลยที่ 1 เพื่อไปซื้อสุราที่ร้านค้าดีฟรี่ จำเลยที่ 1 แจ้งแก่จำเลยที่ 2 ว่าจะไปหากระเป๋าดูแลของจำเลยที่ 1 ก่อน จำเลยที่ 2 บอกว่ายังไม่ต้องไปรับกระเป๋าดูแลของจำเลยที่ 1 แต่ให้ไปรับกระเป๋าดูแลของจำเลยที่ 2 ก่อนที่สายพานหมายเลข 9 โดยจำเลยที่ 2 บอกรายละเอียดว่ากระเป๋าดูแลของจำเลยที่ 2 สีดำ มีเทปสีเหลืองพันรอบกระเป๋าดูแล จำเลยที่ 1 เดินไปที่สายพานหมายเลข 9 พบกระเป๋าดูแลที่มีลักษณะตรงกับที่จำเลยที่ 2 บอก จำเลยที่ 1 ยกกระเป๋าดูแลขึ้นรถเข็นแล้วขึ้นไปร้านค้าดีฟรี่ที่จำเลยที่ 2 รออยู่ ซึ่งจำเลยที่ 1 ก็เบิกความตอบใจทักถามกันว่า ตามบันทึกคำให้การของจำเลยที่ 1 ในชั้นสอบสวนเป็นลักษณะที่เจ้าพนักงานตำรวจถาม จำเลยที่ 1 ตอบ และเจ้าพนักงานตำรวจจะพิมพ์คำให้การทันที เป็นการสอบสวนต่อหน้าเจ้าพนักงานตำรวจหลายคนและทนายความของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 ลงชื่อในบันทึกคำให้การด้วยความสมัครใจ ไม่มีผู้ใดบังคับ แม้จะถือได้ว่าเป็นคำขัดท้อของผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันก็ตาม แต่คำขัดท้อดังกล่าวก็ได้เป็นเรื่องการปิดความผิดของจำเลยที่ 1 ผู้ขัดท้อให้เป็นความผิดของจำเลยที่ 2 แต่ผู้เดียว คงเป็นการให้การแจ้งเรื่องราวถึงเหตุการณ์ที่จำเลยที่ 1 ได้ประสบมาจากการกระทำความผิดของตนยิ่งกว่าเป็นการปรักปรำจำเลยที่ 2 คำให้การของจำเลยที่ 1 ที่ว่าจำเลยที่ 2 ให้จำเลยที่ 1 ไปเอากระเป๋าดูแลของกลางที่สายพานหมายเลข 9 จึงมีน้ำหนักให้รับฟัง ฉะนั้น เมื่อนำข้อเท็จจริงตามคำขัดท้อดังกล่าวมาพิจารณาประกอบพยานโจทก์ทั้งหมดดังกล่าว มีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 เดินทางออกไปสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามในเช้าวันเกิดเหตุเวลา 5 นาฬิกา แล้วเดินทางกลับประเทศไทยภายในวันเดียวกันถึงประเทศไทยเวลาประมาณ 11 นาฬิกา แสดงให้เห็นว่าการเดินทางออกจากท่าอากาศยานดอนเมืองไปสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามแล้วเดินทางกลับถึงท่าอากาศยานสุพรรณภูมิใช้เวลาประมาณ 6 ชั่วโมง หากหักเวลาที่ใช้ในการเดินทางไปกลับประมาณ 3 ชั่วโมง จะมีเวลาเหลือเพียง 3 ชั่วโมง ที่อยู่ในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ที่จำเลยที่ 2 นำสืบว่า จำเลยที่ 2 เดินทางไปเมืองโฮจิมินห์เพื่อไปพูดคุยงานกับผู้จัดหาสินค้าเกี่ยวกับเสื้อผ้านั้น เห็นว่า หากนับเวลาที่จำเลยที่ 2 จะต้องเดินทางออกจากท่าอากาศยานสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามไปในเมืองโฮจิมินห์เพื่อเจรจาธุรกิจแล้วเดินทางกลับไปที่ท่าอากาศยานสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามและรอขึ้นเครื่องบินเพื่อเดินทางกลับประเทศไทย เป็นไปไม่ได้ที่จะใช้เวลาเพียง 3 ชั่วโมง รูปเรื่องกลับบ่งชี้ว่าจำเลยที่ 2 วางแผนเดินทางไปสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามแล้วเดินทางกลับประเทศไทยทันทีเพื่อแสดงตนให้ผู้พบเห็นเข้าใจว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้โดยสารเดินทางมาจากต่างประเทศ และมีโอกาสเข้าไปอยู่ในพื้นที่หวงห้ามสำหรับผู้โดยสารขาเข้าเพื่อนำกระเป๋าดูแลของกลางจากสายพานไปได้โดยไม่ทำให้ผู้พบเห็นสงสัย ทั้งจำเลยที่ 2 ยังเดินทางกลับ

ประเทศไทยตรงกับเวลาที่พวกของจำเลยที่ 2 นัดหมายให้จำเลยที่ 2 มารับนอแรดของกลางที่พวกของจำเลยที่ 2 ส่งมากับสายการบินเคนยาแอร์เวย์ นอกจากนี้จำเลยที่ 2 ยังให้จำเลยที่ 1 ไปรับกระเป๋ากลางจากสายพานหมายเลข 9 ซึ่งไม่ใช่สายพานที่ใช้ขนสัมภาระจากสายการบินที่จำเลยที่ 2 เดินทางมา และเมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติกรรมที่จำเลยที่ 2 แสดงต่อนายอาณัติกรและนายยุทธภูมิที่น่ากระเป๋ากลางเข้าเครื่องเอกซเรย์ ตลอดจนจำเลยที่ 1 และที่ 2 ต่างพากันหลบหนีออกไปจากอาคารผู้โดยสารหลังจากนายอาณัติกรและนายยุทธภูมินำกระเป๋ากลางเข้าเครื่องเอกซเรย์ ส่อแสดงว่าจำเลยที่ 2 ต้องรู้ว่าสิ่งของที่บรรจุภายในกระเป๋ากลางเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดด้วยการแบ่งหน้าที่กันทำกับจำเลยที่ 1 และบุคคลที่ลักลอบขนนอแรดของกลาง ซึ่งมีถิ่นกำเนิดในประเทศแถบแอฟริกา ภูมิภาคของโจทก์ฟังขึ้น ภูมิภาคของจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้น สำหรับจำเลยที่ 3 โจทก์มีนายอาณัติกร นักวิชาการศุลกากรชำนาญการเป็นพยานเบิกความว่า หลังจากนำกระเป๋ากลางเข้าเครื่องเอกซเรย์ตรวจสอบแล้วพบว่าไม่น่าจะใช่ไวน์เนื่องจากภาพที่ปรากฏในจอเป็นสีส้ม น่าจะเป็นอินทรีวิัตถุ (หมายถึง สิ่งมีชีวิต) พยานสอบถามจำเลยที่ 3 ว่าภายในกระเป๋าคือของสิ่งใด จำเลยที่ 3 ตอบว่าไม่ทราบ พยานจึงสั่งให้เปิดตรวจสอบและถามหาเจ้าของกระเป๋าคือจำเลยที่ 3 แจ้งว่าเจ้าของกระเป๋าคือเดินออกไปแล้ว พยานจึงเชิญจำเลยที่ 3 ร้อยตำรวจเอกไพศาลและร้อยตำรวจเอกสิทธิพงษ์ไปที่ห้องทำการฝ่ายบริการผู้โดยสารเพื่อเปิดกระเป๋ากลางระหว่างที่พยานเซ็นกระเป๋ากลางไปที่ห้องทำการ จำเลยที่ 3 พุดกับพยานว่า ไม่ต้องเปิดตรวจได้ไหม นำออกไปเลยได้หรือไม่ พยานตอบว่าไม่ได้ จำเลยที่ 3 พุดต่อว่า งั้นถ้ามันยุ่งยากก็เอากะเป๋ามาไปวางทิ้งไว้ที่สายพาน เป็นกระเป๋าคือไม่มีเจ้าของได้ไหม พยานตอบว่าไม่ได้ จนไปถึงห้องทำการฝ่ายบริการผู้โดยสาร พยานแจ้งต่อนายจุมพล หัวหน้าฝ่ายบริการผู้โดยสารถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนและปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อมาร่วมกันตรวจสอบ แล้วพยานกลับไปปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ ต่อมาเวลาประมาณ 19 นาฬิกา พยานได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ว่าจะทำการเปิดกระเป๋ากลางตรวจสอบที่ห้องฝ่ายสืบสวนและปราบปราม เมื่อพยานไปที่ห้องฝ่ายสืบสวนและปราบปราม พยานพบเจ้าพนักงานตำรวจ เจ้าหน้าที่ศุลกากรและเจ้าหน้าที่จากกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เมื่อเปิดกระเป๋ากลางพบว่ามिनอแรด 21 นอ อยู่ในกระเป๋ากลาง มีนายจุมพลหัวหน้าฝ่ายบริการผู้โดยสารที่ 2 สำนักงานตรวจของผู้โดยสารท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ซึ่งมีหน้าที่กำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ศุลกากรในฝ่ายที่ 2 เป็นพยานเบิกความว่า พยานเชิญจำเลยที่ 3 ร้อยตำรวจเอกไพศาลและร้อยตำรวจเอกสิทธิพงษ์เข้าไปในห้องทำงานของพยานเพื่อเปิดกระเป๋ากลาง จำเลยที่ 3 แจ้งต่อพยานว่า เจ้าพนักงานตำรวจที่มาด้วยไม่ได้เกี่ยวข้อง ให้เชิญออกไปข้างนอก จึงเหลือพยานกับจำเลยที่ 3 ในห้องทำงาน พยานบอกแก่จำเลยที่ 3 ว่า ต้องเปิดกระเป๋ากลางเนื่องจากเป็นของต้องสงสัยซึ่งอาจเป็นหน่อไม้หรือนอแรด และสอบถามจำเลยที่ 3 ว่า ข้างในเป็นอะไร จำเลยที่ 3 ตอบว่าไม่ทราบ และขณะพุดคุยกันจำเลยที่ 3 พุดหลายครั้งว่า ไม่เปิดกระเป๋าคือได้ไหม ช่วยหน่อยได้ไหม พยานตอบว่าไม่ได้ ต่อมาจำเลยที่ 3 บอกพยานว่า ขอเวลาหน่อยได้หรือไม่ เพื่อจะแจ้งให้เจ้าของกระเป๋ามาเปิดกระเป๋าคือ โดยจำเลยที่ 3 ขอผิดผ่อนไปเรื่อยจนถึงเวลาประมาณ 20 นาฬิกา ระหว่างรอเปิดกระเป๋ากลาง จำเลยที่ 3 พุดกับพยานว่า ไม่เปิดกระเป๋าคือได้ไหม ช่วยหน่อยได้ไหม อยู่หลายครั้ง หลังสุดจำเลยที่ 3 พุดกับพยานว่า ผมไม่อยากพุดคำนี้ ท่านจะเอาเท่าไร พยานตอบว่า ขอบคุณไม่เป็นไร ไม่เอา แล้วจำเลยที่ 3 พุดกับพยานว่า เราต้องทำงานประสานกัน จะต้องทำงานร่วมกัน

และช่วยเหลือกันได้ พยานตอบว่า ไม่เป็นไร ระหว่างที่รอนั้น จำเลยที่ 3 พยายามพูดในลักษณะ
เสนอผลประโยชน์ให้แก่พยาน แต่ไม่ได้ระบุจำนวนเงิน พยานเห็นว่าจำเลยที่ 3 เป็น
ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่จึงให้เกียรติและอนุญาตให้ผัดผ่อนเรื่อยมาจนเวลาประมาณ 20 นาฬิกา
พยานจึงเรียกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้นำกระเป๋ากลางไปเปิดตามขั้นตอนที่ฝ่ายสืบสวนและ
ปราบปรามของศุลกากร กับมีนายธนิต ผู้อำนวยการส่วนควบคุมทางศุลกากร สำนักงานศุลกากร
ตรวจของผู้โดยสารท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ มีหน้าที่ควบคุมกำกับ สืบสวนปราบปรามผู้
กระทำความผิดตามกฎหมายศุลกากร เป็นพยานเบิกความว่า วันเกิดเหตุ เวลา 14.30 นาฬิกา
พยานได้รับแจ้งจากนายบุญเทียม ผู้อำนวยการสำนักงานศุลกากรตรวจของผู้โดยสาร
ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ซึ่งผู้บังคับบัญชาให้เข้ามากำกับดูแลตรวจสอบกรณีส่วนบริการผู้โดยสาร
ตรวจพบวัตถุคล้ายระเบิดในกระเป๋าเดินทางภายในช่องตรวจผู้โดยสารช่องเขียวและส่วนบริการ
ผู้โดยสารได้นำกระเป๋ากลางพร้อมผู้ที่เกี่ยวข้องไปรอการตรวจสอบที่ห้องหัวหน้าฝ่ายบริการ
ผู้โดยสารฝ่ายที่ 2 พยานจึงเดินไปหาผู้อำนวยการสำนักเพื่อขอข้อมูล ผู้อำนวยการสำนักส่งภาพ
จากกล้องวงจรปิดซึ่งบันทึกไว้ในโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมกับคลิปวิดีโอให้พยานดู จากนั้นพยาน
เดินไปที่ห้องทำงานของนายจุมพล เมื่อไปถึงพบนายจุมพล จำเลยที่ 3 เจ้าพนักงานตำรวจสถานี
ตำรวจภูธรท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ อีก 1 คน พยานแสดงตนและสอบถามจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 3
แจ้งว่าเป็นพนักงานอัยการพร้อมแสดงบัตรประจำตัวข้าราชการ ทำงานที่จังหวัดสระบุรี กำลังจะ
ย้ายมาที่จังหวัดสมุทรปราการ พยานสอบถามว่าภายในกระเป๋าเดินทางเป็นอะไร จำเลยที่ 3
ทราบหรือไม่ จำเลยที่ 3 ตอบว่าไม่ทราบ และอ้างว่ามารับจำเลยที่ 2 ที่เดินทางมาจากสาธารณรัฐ
สังคมนิยมเวียดนาม โดยมีเจ้าพนักงานตำรวจจากสถานีตำรวจภูธรท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ 2 คน
มาอำนวยความสะดวกและตำรวจทั้งสองคนไม่เกี่ยวข้อง พยานสอบถามจำเลยที่ 3 ว่า เกี่ยวข้องกับ
กระเป๋ายังไร จำเลยที่ 3 ตอบว่า ไม่ทราบเพราะกระเป๋าของกลางเป็นของผู้โดยสารอื่น พยาน
แจ้งให้จำเลยที่ 3 ติดต่อเจ้าของกระเป๋าให้กลับมาเพื่อเจ้าพนักงานจะได้เปิดกระเป๋าของกลางออก
ตรวจสอบ จำเลยที่ 3 แจ้งต่อพยานว่า ขอให้ปล่อยตัวไปเนื่องจากไม่เกี่ยวข้อง แต่พยานยืนยันว่า
ตามหลักฐานที่ได้มาผู้เกี่ยวข้อง 5 คน เป็นผู้โดยสารหญิง 2 คน จำเลยที่ 3 และเจ้าพนักงาน
ตำรวจอีก 2 คน พยานยืนยันว่าถ้าจำเลยที่ 3 ไม่เกี่ยวข้องก็ขอให้ติดต่อเจ้าของกระเป๋าของกลาง
จากนั้นจำเลยที่ 3 ได้โทรศัพท์ พยานเข้าใจว่าจำเลยที่ 3 โทรศัพท์หาจำเลยที่ 2 และพยานได้ยิน
จำเลยที่ 3 พูดคุยทางโทรศัพท์ว่าให้กลับมาที่ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ หากไม่กลับมาจำเลยที่ 3
จะเดือดร้อน ต่อมาจำเลยที่ 3 ถามพยานว่า หากเจ้าของกระเป๋าไม่กลับมา พยานจะดำเนินการ
อย่างไร พยานตอบจำเลยที่ 3 ว่า จำเลยที่ 3 จะต้องเป็นพยานในการเปิดตรวจสอบกระเป๋า
ของกลาง จำเลยที่ 3 บอกแก่พยานว่า สามารถที่จะนำกระเป๋าของกลางไปไว้ที่สายพานแล้วทำทีว่าเป็น
กระเป๋าไม่มีเจ้าของแล้วให้เจ้าพนักงานอายัดไว้ได้หรือไม่ พยานตอบว่า ไม่ได้ เพราะ
กล้องวงจรปิดได้บันทึกภาพไว้หมดแล้ว จำเลยที่ 3 บอกว่า กำลังจะย้ายมารับราชการที่จังหวัด
สมุทรปราการซึ่งจะต้องมาประสานงานกับพยาน พยานก็ยืนยันว่าจะปฏิบัติตามหน้าที่ พยานรอ
จนเวลา 17.30 นาฬิกา ก็ยังติดต่อเจ้าของกระเป๋าของกลางไม่ได้ และจำเลยที่ 3 ขอขยาย
ระยะเวลาไปอีก พยานรอจนเวลาประมาณ 20 นาฬิกา พยานจึงประสานกับเจ้าหน้าที่กรม
อุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เจ้าหน้าที่กรมปศุสัตว์ เจ้าพนักงานตำรวจ เจ้าพนักงาน
ตำรวจปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ
เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรท่าอากาศยานสุวรรณภูมิให้มาร่วมเป็นพยานในการเปิด

กระเป๋ากลาง เมื่อเปิดกระเป๋ากลางพบธนบัตร 21 นอ จึงยึดไว้เป็นของกลาง และมีพันตำรวจโทวิรัตน์ พนักงานสอบสวนเป็นพยานเบิกความว่า หลังจากพนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานแล้วเชื่อว่าจำเลยที่ 3 มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดจึงดำเนินการขอออกหมายจับจำเลยที่ 3 แต่ศาลไม่อนุญาตเนื่องจากจำเลยที่ 3 เป็นข้าราชการ มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง ให้ออกหมายเรียกก่อน ระหว่างออกหมายเรียกจำเลยที่ 3 ยื่นหนังสือขอความเป็นธรรมขอให้เปลี่ยนตัวพนักงานอัยการผู้ร่วมสอบสวน และจำเลยที่ 3 ไม่ได้มาพบตามกำหนดนัดในหมายเรียก พนักงานสอบสวนทั้งหมดประชุมกันและขอให้ศาลออกหมายจับจำเลยที่ 3 เป็นครั้งที่สอง หลังจากศาลออกหมายจับ จำเลยที่ 3 เข้ามอบตัว พยานแจ้งข้อกล่าวหาเช่นเดียวกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 พร้อมกับแจ้งข้อกล่าวหาเพิ่มเติมว่า รับว่าจะให้ทรัพย์สินแก่เจ้าพนักงาน จำเลยที่ 3 ให้การปฏิเสธ ตามบันทึกคำให้การของจำเลยที่ 3 ในชั้นสอบสวน เห็นว่า พยานโจทก์ปากนาย อาณาจักร นายจุมพล นายธนิต และพันตำรวจโทวิรัตน์เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติราชการไปตามหน้าที่ ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ 3 มาก่อน ต่างเบิกความไปตามที่แต่ละคนได้ประสบพบเห็นจากการปฏิบัติหน้าที่ได้สอดคล้องต้องกัน ไม่มีเหตุให้ระวางสงสัยว่าพยานโจทก์ดังกล่าวจะร่วมมือกันเสริมแต่งเรื่องขึ้นเพื่อปรักปรำจำเลยที่ 3 เชื่อว่าพยานโจทก์ดังกล่าวเบิกความไปตามความสัตย์จริง ที่จำเลยที่ 3 เบิกความว่า เมื่อจำเลยที่ 2 โทรศัพท์แจ้งจำเลยที่ 3 ว่ามาถึงแล้วและกำลังซื้อสุราให้จำเลยที่ 3 อยู่บริเวณร้านขายสินค้าปลอดภาษี เสร็จแล้วจะให้ไปพบที่จุดใด จำเลยที่ 3 สอบถามว่า ร้านค้าอยู่บริเวณใด จนทราบว่าอยู่ใกล้สายพานหมายเลข 22 ร้อยตำรวจเอกสิทธิพงษ์และร้อยตำรวจเอกไพศาลพาจำเลยที่ 3 ไปที่ร้านค้าบริเวณสายพานหมายเลข 22 พบจำเลยที่ 2 กำลังซื้อสุรา เห็นจำเลยที่ 1 ยืนอยู่มีรถเข็นพร้อมกระเป๋าสัมภาระ 1 ใบ จำเลยที่ 3 ไม่เคยเห็นหรือรู้จักจำเลยที่ 1 มาก่อน จำเลยที่ 3 ทักจำเลยที่ 2 และรับกระเป๋าล้อลากขนาดเล็กของจำเลยที่ 2 มาถือไว้ จำเลยที่ 2 เดินตามร้อยตำรวจเอกสิทธิพงษ์ออกมา จำเลยที่ 3 ไม่ได้สังเกตว่าจำเลยที่ 1 ขึ้นรถที่มีกระเป๋ากลางมาด้วยหรือไม่ เมื่อไปถึงช่องทางออกศุลกากรช่อง C ขณะจำเลยที่ 3 ลากกระเป๋าผ่านเครื่องเอกซเรย์ เจ้าหน้าที่ศุลกากรเรียกตรวจกระเป๋าของกลางที่จำเลยที่ 1 ขึ้นมา แต่ยกเข้าเครื่องเอกซเรย์ไม่ไหว จำเลยที่ 3 ยืนรออยู่ ส่วนจำเลยที่ 2 กับเจ้าหน้าที่ศุลกากรอีกคนเข้ามาช่วยยกกระเป๋าของกลาง เมื่อกระเป๋าของกลางเข้าเครื่องเอกซเรย์แล้ว เจ้าหน้าที่บอกจำเลยที่ 3 ว่ากระเป๋าใบที่จำเลยที่ 3 ลากมาไม่ต้องเข้าเครื่องเอกซเรย์ จำเลยที่ 3 จึงไปยืนอีกฝั่งหนึ่งของเครื่องเอกซเรย์ ต่อมาเจ้าหน้าที่ถามจำเลยที่ 3 ว่าในกระเป๋ามีอะไร จำเลยที่ 3 ตอบว่า ไม่ทราบพร้อมกับหันไปเพื่อจะสอบถามแต่ไม่พบจำเลยที่ 1 และที่ 2 แล้วไม่ทราบว่าเดินออกไปด้านนอกเมื่อใด ในทำนองว่าจำเลยที่ 3 ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 และไม่ทราบว่ากระเป๋ากลางบรรจุสิ่งใดนั้น เห็นว่า วันและเวลาเกิดเหตุตรงกับวันศุกร์ อันเป็นวันเวลาที่จำเลยที่ 3 ต้องปฏิบัติราชการตามปกติที่จังหวัดสระบุรี แต่จำเลยที่ 3 กลับเดินทางมาทำอากาศยานสุวรรณภูมิแล้วขอให้เจ้าพนักงานตำรวจภูธรทำอากาศยานสุวรรณภูมิมาอำนวยความสะดวกให้จำเลยที่ 3 เข้าไปในพื้นที่สำหรับผู้โดยสารขาเข้าระหว่างประเทศซึ่งเป็นพื้นที่หวงห้ามเพื่อที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ ในทำอากาศยานสุวรรณภูมิที่พบเห็นจำเลยที่ 3 เกิดความเกรงใจและไม่กล้าตรวจสอบสิ่งของผิดกฎหมายเมื่อจำเลยทั้งสามเดินผ่านด่านตรวจศุลกากร เมื่อนำพฤติการณ์ของจำเลยที่ 3 มาประมวลเข้ากับคำพูดและพฤติกรรมต่าง ๆ ของจำเลยที่ 3 ที่แสดงต่อนายอาณาจักร นายจุมพลและนายธนิตไม่ว่าจะเป็นเรื่องต่อรองไม่ให้เปิดกระเป๋ากลาง เสนอผลประโยชน์ตอบแทนหากไม่เปิดกระเป๋ากลาง หรือให้นำกระเป๋ากลางไป

ไว้ที่สายพานแล้วทำที่ว่าเป็นกระเป๋ามีเจ้าของแล้วให้เจ้าพนักงานอายัดไว้ ตลอดจนจำเลยที่ 3 อ้างว่ากำลังจะย้ายมารับราชการที่จังหวัดสมุทรปราการต้องประสานการทำงานกับเจ้าหน้าที่ ศุลกากร ล้วนบ่งชี้ว่าจำเลยที่ 3 ต้องรู้ว่าในกระเป๋าของกลางมีนอแรดของกลางซึ่งเป็นของ ต้องห้ามหรือของต้องจำกัดบรรจุอยู่ ข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยที่ 3 รู้ว่า สิ่งของที่บรรจุภายในกระเป๋าของกลางเป็นนอแรดของกลางซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัด ด้วยการแบ่งหน้าที่กันทำกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 และบุคคลที่ลักลอบขนนอแรดของกลางซึ่งมีถิ่นกำเนิดในประเทศแถบแอฟริกา การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นความผิดฐานร่วมกันนำหรือพาของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่นั้น ฐานร่วมกันนำเข้านอแรดซึ่งเป็นซากของสัตว์ป่าโดยไม่ได้รับอนุญาต และเป็นซากสัตว์ซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของต้องจำกัดจากต่างประเทศและต้องขออนุญาตจากอธิบดี ในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร โดยไม่ได้รับอนุญาตจากอธิบดี ฎีกาของจำเลยที่ 3 ในข้อปลีกย่อยอื่น ๆ ไม่จำต้องวินิจฉัย เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น ส่วนฎีกาของจำเลยที่ 3 ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสามประการสุดท้ายว่า สมควรลงโทษจำเลยทั้งสามสถานเบาและรอลงโทษจำคุกหรือไม่ เห็นว่า กฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่ามุ่งประสงค์ให้การสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และได้ผลสมดังวัตถุประสงค์ของกฎหมาย ประกอบกับจำเลยจะต้องเร่งรัดการขยายพันธุ์สัตว์ป่าและให้การสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าควบคู่กันไป และมีความตกลงระหว่างประเทศในการที่จะร่วมมือกันเพื่อสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าของท้องถิ่นอันเป็นทรัพยากรที่สำคัญของโลก ลักษณะการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสามนับว่าเป็นภัยต่อทรัพยากรธรรมชาติที่มีความสำคัญต่อระบบนิเวศ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง การที่จำเลยทั้งสามอ้างว่าจำเลยทั้งสามมีภาระต้องเลี้ยงดูครอบครัว หากต้องถูกลงโทษจำคุกก็จะทำให้บุตร ภริยา บุคคลในครอบครัวได้รับความเดือดร้อนอย่างมากรุนแรง เห็นได้ว่าเหตุต่าง ๆ ที่จำเลยทั้งสามยกขึ้นอ้างเป็นเพียงเหตุผลส่วนตัวของจำเลยทั้งสามเท่านั้น บุคคลทั่ว ๆ ไปในสถานะเช่นเดียวกันกับจำเลยทั้งสามก็มีภาระหน้าที่ไม่แตกต่างไปจากจำเลยทั้งสาม เหตุต่าง ๆ ที่จำเลยทั้งสามยกขึ้นอ้างนั้นจึงยังไม่เพียงพอที่จะนำมารับฟังเพื่อลงโทษในสถานเบาว่าที่ศาลชั้นต้นกำหนดมาและรอลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้งสามได้ ทั้งจำเลยที่ 3 เป็นข้าราชการอยู่การต้องถือและปฏิบัติตามประมวลจริยธรรมข้าราชการฝ่ายอัยการและบุคลากรของสำนักงานอัยการสูงสุด การที่จำเลยที่ 3 อาศัยตำแหน่งและความคุ้นเคยที่เคยปฏิบัติหน้าที่ร่วมกับเจ้าพนักงานตำรวจในพื้นที่เกิดเหตุจนสามารถเข้าไปในพื้นที่เกิดเหตุแล้วก่อเหตุครั้งนี้เป็นการกระทำที่ไม่เกรงกลัวกฎหมายและไม่ยอมรับผิดแต่กลับให้การปฏิเสธตลอดจนฎีกาโต้เถียงข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 3 ไม่ได้กระทำความผิด ทั้งยังบิดเบือนข้อกฎหมายอ้างว่าการกระทำของจำเลยที่ 3 ไม่เป็นความผิดตามกฎหมาย แสดงว่าจำเลยที่ 3 ไม่สำนึกในความผิดที่ได้กระทำให้ไป ไม่เป็นผู้มีจิตสำนึกที่ดี ไม่สมกับความดีงามที่จำเลยที่ 3 ปฏิบัติราชการมานาน 26 ปี ดังที่จำเลยที่ 3 ยกขึ้นอ้าง ฎีกาของจำเลยทั้งสามข้อนี้ฟังไม่ขึ้น เช่นเดียวกัน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 23 วรรคหนึ่ง, 47 พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 มาตรา 31 วรรคหนึ่ง, 68 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันนำหรือพาของ

ต้องห้ามหรือของต้องจำกัดเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่
ของนั้น ซึ่งเป็นบทหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 4 ปี นอกจากที่แก้ไข
ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

ปัญญา ช่อมณี · พิชัย เพ็งผ่อง · ขจรศักดิ์ บุญเกษม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/93/2565>